

העמקה תיאורטית- גווני ילדותי

מבוא

פרויקט הגמר שלי עוסק בצילום אופנה בשילוב עם אובייקטים משמעותיים מתוך חיי האישיים. מאז ילדותי מלווה אותי אוסף הכוסות הענק בבית סבי וסבתי. אוסף אשר אותו בחרתי לשלב בצילומי האופנה תוך התכתבות בין הבגד, מרחב הצילום והכוס הנבחרת. השילוב בין חפץ, לוקיישן ובגד אותו אני תופרת לכל פריים מצריך יצירה רב תחומית ותכנון מוקדם ומעמיק לכל פריים. החל מבחירת הכוס, תפירת הבגד בהתאם, בחירת הלוקיישן והצבת הדוגמנית בהתאם לויז'ן שלי כצלמת. הז'אנר בו אני עוסקת הוא שילוב של צילום אופנה עם צילום אומנותי מבוים. צילום אופנה הוא צילום נרטיבי חזותי המתמקד ביצירת סיפור או העברת מסר, תוך שימוש במלתחה, תאורה, לוקיישן ותנוחות שמדגישות את הנרטיב. (מתוך: מדריך לצילום אופנה על ידי צלמי אופנה, 2023) קיים דגש על אסתטיקה גבוהה, כדי ליצור תמונות מרשימות שמעוררות רגש ומושכות את תשומת הלב. למרות שהמטרה הינה למכור מוצר הצילום התפתח מאד לכדי סיפור. דוגמא לסגנונות צילום אופנה והתפתחות הצילום לאורך השנים ניתן לראות בהשוואה בין שני סגנונות של צלמי אופנה, האחד הורסט פ' הורסט (Horst .P Horst) והשני של ריצ'רד אבדון (Avedon Richard). בשני הסגנונות המטרה היא למכור מוצר, ולכן הצלם והתצלום מגויסים למטרה זו וגישתם כלפי הנושא נגזרת מתוך המטרה המסחרית. למרות מגבלה זו גילו הצלמים דרכים יצירתיות וחדשניות לעצב את תצלומיהם. בתצלום האופנה של הורסט פ' הורסט הצילום נעשה בסטודיו עם מצלמה גדולה ומסורבלת עם חצובה, שהגבילה מאוד את חופש התנועה של הדוגמנית ודרשה ממנה להישאר זמן רב בתנוחה שעיצב הצלם. התאורה מדויקת וכוללת כמה מקורות אור, דבר שאילץ אותה לקפוא במקומה עוד יותר. לעומת זאת, אבדון צילם את הדוגמניות בתנועה דינמית, קופצות ואף רוקדות. הורסט, שצילם לפני מלחמת העולם השנייה, מציג אישה יפה וזוהרת, אך קפואה וחנוטה. אבדון צילם בשנות ה-60 של המאה ה-20 אופנה שרצתה לשדר שחרור מיני ושחרור של נשים מכבלי העבר המסורתי. ההבדלים בין התמונות קשורים לא רק לבגד, אלא גם לתפיסה החברתית של נשיות וכן לשינויים טכנולוגיים בצילום. צילומי של הורסט נוצרו בתקופה שבה צילומי אופנה צולמו בסטודיו עם תאורות מורכבות ותנוחות קפואות; אבדון מצלם עם פלאשים מודרניים יותר ועם מצלמות נישאות יותר, שהעניקו לו חופש תנועה כצלם ואפשרו לדוגמניות שלו לנוע ביתר חופשיות. (מתוך אמנות המבע הצילומי, משרד החינוך, 2019) בעבודתי אני נוטה לסגנונו של אבדון שכן הדוגמניות שלי חופשיות במרחב הפתוח וצילומן מקפיד תנועה ומשדר חופש וביטוי אומנותי חופשי. ז'אנר הצילום המבוים מתייחס להתרחשות שתוכנה ונבנתה במיוחד למצלמה. המשמעות היא שיצירת התמונה מתחילה זמן-מה לפני העמדת

המצלמה, לרוב לאחר תכנון קפדני של הרעיון. בסוג כזה של צילום, הצלם דומה יותר לבמאי סרטים; הוא מייצר לעתים פנטזיות ובורא מציאויות. הצלם שואף להגיע לשליטה מלאה בכל המרכיבים בתמונה: בצילום פורטרט, למשל, המצולמים נבחרים על פי הדמויות שהוא רוצה שיגלמו; המיקום המדויק לצילום נקבע מראש, כמו גם התלבושות והאביזרים של המצולמים, הפורמט, סוג התאורה, אופייה וכדומה, וכל זאת כדי למסור סיפור או לחדד את מה שהוא רוצה להעביר בצורה המדויקת ביותר. פעמים רבות תצלום מבויים שואב השראות ממקורות מגוונים ומצטט ז'אנרים אמנותיים שונים או מתכתב איתם. המסר של הצלם מתקיים בתוך מארג קשרים שנבחרו במודע. (מתוך אמנות המבע הצילומי, משרד החינוך, 2019)

בעבודתי זו אני מתייחסת לשני צלמי ההשראה: טים ווקר ודפי הגאי.

Tim Walker

טים ווקר הוא צלם אופנה בריטי שנולד בשנת 1970. כבר מגיל צעיר הוא אהב לצלם ובשנת 1990 הוא התפרסם על ידי סדרת תמונות בהשראת אהבתו לסיפורי אגדות והרפתקאות. מאז הוא מאוד מצליח ועובד עם מגזיני אופנה מאוד מוכרים כמו ווג (vogue), דבליו (W) ווניטי פייר (Vanity Fair). הוא הוציא לאור שבעה ספרים והפיק המון תערוכות אישיות במוזיאונים מוכרים. לאחר שסיים ללמוד צילום, הוא עבר לניו יורק ועבד בתור עוזר צלם לריצ'רד אבדון (צלם אופנה יהודי אמריקאי מאוד מצליח בתקופתו). טים ווקר התחיל לעבוד עם ווג בגיל 25 בלבד, ומאז פיתח קשרים טובים עם מגזיני אופנה רבים. בתמונות שלו טים מצלם אופנה בדרך מאוד יצירתית וייחודית. הוא מצלם לפעמים דברים לא מציאותיים, ומוצא דרך מיוחדת להעביר את הדרך שבה הוא רואה אופנה תוך שילוב באהבתו לחופשיות, הרפתקאות, סיפורי אגדות ודמיון (מתוך האתר של טים ווקר).

צילומיו של טים ווקר הם השראה עבורי מכיוון שהם מציגים אופנה בשילוב של עולמו הפנימי של טים. בצילומיו, טים חושב על כל פרט ומנסה להכניס את הדברים שהוא אוהב לתמונה. קל מאוד לזהות את תמונותיו בזכות עולמו הפנימי. זו המטרה שלי בפרויקט האישי שלי. ברצוני לצלם אופנה תוך כדי התייחסות לעולמי הפנימי, ולדברים שאני מתעניינת בהם. לכן, בחרתי לעשות את צילומי האופנה שלי בהשראה של אוסף ספלים- כך אני מראה את עולמי הפנימי וחיי האישיים. בנוסף, בצילומיו של טים ווקר יש אור טבעי יפה ומחמיא לדוגמנים, קומפוזיציות מעניינות ורעיונות שונים מאחורי כל תמונה. זה משהו שאני שואפת אליו בפרויקט שלי. לדוגמא, בתמונה זו טים שילב את אהבתו לאופנה עם אהבתו להרפתקאות וחופשיות.

Giant doll kicks Lindsey Wixson

בצילום רואים בובה ענקית בועטת באישה ומגרשת אותה מהשטח שלה. הצילום מעביר תחושה לא נעימה שבה היוצרות התהפכו. ילדות הן אלו שמשחקות בבובות, נוגעות בהן, משנות אותן ואף כשהן מתבגרות "מגרשות" אותן מחייהן ומאבדות את העניין בהן. בתמונה זו זה נראה שהכל התהפך, הבובה פתאום היא הגדולה בין השתיים, ולפתע האישה רוצה לחזור להיות בחברתה, אך זה לא הדדי והאישה מגרשת על ידי הבובה ואף יש גדר שמפרידה בניהן. יש תחושת עוינות מצד הבובה. תחילה כשמסתכלים על הצילום הוא מעורר התלהבות, הבובה הגדולה הוא משהו שאיננו רגילים אליו וזה מושך את העין. אך ברגע שמתעמקים בתמונה היא מעוררת תחושה של פחד ועצב. היא מראה איך פתאום בני האדם נאחזים בעבר, אך העבר "מגרש" אותם ומאלץ אותם להתבגר. פרשנות נוספת שמעוררת תחושות של עצב שלפי דעתי אליה התכוון הצלם היא שבתמונה זו האישה רוצה גם להיות בובה, כזו שלא צריכה לחשוב על המעשים שלה או מה היא

לובשת, כזו שמחליטים בשבילה ומשחקים איתה. האישה רוצה לברוח מהמציאות ולהיות חסרת אחריות ותלויה באחרים. הלוקיישן שנבחר לצילום התמונה הוא בשדה של עשבים, השדה אינו אסתטי ומושלם. בחירת מקום זה משרתת את המסר העולה מהתמונה ומדגישה כי לא הכל מושלם. התמונה היא חלק מסדרה שנקראת "Like A Doll" שצילום ווקר עבור ווג איטליה בשנת 2012. באתרו של טים ווקר, תמונה זו היא התמונה הפותחת של הסדרה. זו תמונה שמעבירה מסר מאוד חזק והיא משרתת את הסדרה ואת המסר שלה באופן הטוב ביותר.

בחרתי בתצלום זה מכיוון שהוא מאוד מרשים. השילוב של השימוש בבובה ענקית, המחשבות שמעורר והקומפוזיציה שלו תפסו לי את העין. כשאני מסתכלת על התצלום אני מרגישה תחושת עצב תוך תחושת פחד. הבובה הענקית שמגרשת את האישה, ההשתלטות על חייה וההחלטה בשבילה (כאילו היא בובה) מטרידות ומעוררות מחשבה על הדרך שבה אנחנו מתנהגים.

לפי דעתי הצילום צולם בעדשת נורמל, אני חושבת ככה כי אין עיוותי תמונה שנוצרים בדרך כלל מעדשה רחבה ועומק השדה מלא.

מהירות התריס בתצלום גבוהה, ניתן להבין זאת על ידי הקפאת התנועה של האישה.

התמונה צולמה בעומק שדה מלא וכולה חדה.

צילום יש משחק עם שלישים לרוחב ולאורך. בעוד שהבובה ממוקמת בשליש הפריים הימני, הדמות של האישה ממוקמת בשליש התחתון של הפריים. ביניהן נוצר מעין קו אלכסוני. האישה ממוקמת לפני הבובה כדי להדגיש את האישה. הדמויות דינמיות והתצלום קצת עקום על מנת להדגיש את תחושת הנפילה של האישה וגירושה. התמונה מצולמת בחוץ עם גדר על מנת להדגיש את תחושת החופשיות של הבובה אל מול תחושתה של האישה שמגורשת מעבר לגדר.

הצבעים בתצלום הם קרים- ירוק וכחול בעיקר. צבעים אלו בולטים מאוד בתצלום ואף עוזרים להדגיש תחושה של ניכור מצד הבובה.

ישנה תאורה טבעית בצילום שבאה מהשמש כנראה בשעות הצהריים מכיוון שלבובה יש היילייט על הלחי שבא מהצד. הצלם צילם את התצלום מזווית נמוכה כך שהגדיל את הבובה עוד יותר. התצלום הוא לונג שוט.

The Lion King

בתצלום רואים אישה כבולה בשלשלאות בבגדים בהירים מעט ליצניים שוכבת על הרצפה מחוסרת הכרה בחדר מלוכלך מחציר, כאשר אריה מסתכל עליה באמפטיה. התצלום מעביר תחושת עצב. כאשר מסתכלים על התצלום מבינים במהרה מה טים ווקר רצה להעביר לצופים- ביקורת על הדרך שבה בני האדם מתייחסים לחיות. תצלום זה לקוח מסדרתו של ווקר שנקראת "The Lion King" שצולמה עבור מגזין "Love" בשנת 2013. הסדרה, ותצלום זה במיוחד מעבירים אלמנטים מנוגדים של פראות ומלוכה. כשמסתכלים על התצלום חווים תחושה קלסטרופוביה שנוצרת על ידי כליאה כפויה, ודימויים ברוטליים של כבלים ושלשלאות. בהפיכת השבוי לשובה, ביצוע פרובוקטיבי זה דוחף את גבולות הנוחות שלנו, וגורם לנו לחשוב איך זה היה אם התפקידים היו הפוכים. ווקר בא עם ביקורת על החברה ועל מערכת היחסים שלנו עם חיות. הדרך שבה אנחנו כולאים חיות ולוקחים מהם א החופש שלהם, אינה לרוב מעוררת בהלה וחמלה אצל אנשים. אך בתצלום האריה מסתכל על האישה בחמלה ואמפטיה. האריה מבין מה שהאישה עוברת. בכל זאת כולא אותה כדי לגרום לה להבין איך הוא מרגיש. הלוקיישן שנבחר לתצלום הוא פינה של חדר

מלוכלך בחציר ומלא בשלשלאות. בחירת לוקיישן זה משרתת את המסר ואת הכליאה שמתרחשת. התצלום הוא חלק מסדרה בה רואים את היחסים בין האישה המלכותית למלך החיות- האריה. תצלום זה משחק חלק חשוב בסדרה בו המסר של הסדרה מועבר בדרך החזקה ביותר.

בחרתי בתצלום זה מכיוון שמעביר ביקורת חריפה על החברה. בדומה לטים ווקר, גם אני לא מאמינה בכליאת חיות וברגע שראיתי את התצלום ראיתי כמה הוא חזק וביקורתי. התצלום מעלה בי תחושות של עוצמה, דאגה וצער. כשאני רואה את האישה כבולה על ידי האריה אני מבינה שחייהן של החיות הכלואות אינם פשוטים כלל ויצירתו של טים גורמת לי לחשוב מה היה קורה אם זו הייתי אני.

לפי דעתי הצילום צולם בעדשה נורמל כי אין עיוותים בקצוות הפריים (כפי שיש בתמונה שצולמה בעדשה רחבה).

מהירות התריס בצילום היא יחסית גבוהה מכיוון שהדמויות מוקפאות.

עומק השדה בצילום הוא מעט רדוד. לא כל התצלום חד כך שהדמויות בפוקוס ושאר החדר קצת מטושטש, ייתכן ומדובר גם בעריכה מאחר והדמויות עצמן בחדות מלאה.

הראשים של שתי הדמויות נמצאים בשליש השמאלי של התצלום. חדר הכליאה משרת את המסר שאותו רצה טים ווקר להעביר. הדמויות סטטיות על מנת להעביר את תחושת חוסר החופשיות.

בתצלום אין הרבה צבעים, תחושת מונוכרומטיות עם צבעוניות שולטת של חומים ובז'.

התצלום מואר בתאורה טבעית רכה מהשמש (כנראה בשעות הבוקר/צהריים) שבאה מחלון שנמצא מאחורי הדמויות.

זווית הצילום היא מעט גובהה ביחס לדמויות. הצילום הוא בלונג שוט.

Where Troubles Melt Like Lemon Drops

בתצלום רואים אישה לבושה שחור עומדת בשדה חיטה מעל המפטי דמפטי שנשבר. התצלום מעביר אווירה שלילית ומעורר חוסר וודאות, שהאישה שברה את המפטי דמפטי, שהוא בכלל דמות מצוירת אך איכשהו עדיין נשבר ואף יוצא ממנו חלמון. בנוסף, ידו של הביצה מכוונת מעלה לעזרה, האישה מנסה להגיע לידו אך זה לא בכוונתה לעזור לו. התמונה מעבירה מסר שלילי על בני האדם שהורסים את הדמיון והאגדות. שמצליחים להחיות את הדמיון ולאחר מכן להרוס אותו. התמונה היא חלק מסדרה שצילם ווקר עבור מגזין W בשנת 2010 והיא נקראת Where Troubles Melt Like Lemon Drops. שמה של הסדרה מבוססת על ביטוי ידוע שאומר שהבעיות שלנו הופכות לסוכריות מתוקות. מזאת ניתן להסיק שווקר התכוון בסדרתו שלפעמים הבעיות שלנו הן דווקא הופכות למשהו טוב, מלמדות אותנו ועוזרות לנו. בתצלום זה ספציפית ווקר צילם בשדה חיטה שבשאר הסדרה רואים שמשמש כחצר אחורית לבית צהוב. הצבע הצהוב של החיטה משרת את הכותרת של הסדרה ונותן תחושה לתמונה תחושה של מוות והתייבשות. תצלום זה הוא חלק חשוב בסדרה מכיוון שבתצלומים אחרים רואים את המפטי דמפטי כחבר של האישה, אך בתצלום

זה זה נראה שהאישה שברה אותו. לפתע הם לא חברים יותר והאישה הורסת את העולם הדמיוני ומנפצת את הביצה.

בחרתי בתצלום זה מכיוון שהוא מאוד מרשים מבחינה ויזואלית- האישה והבגדים שהיא לובשת, הלוקיישן, הביצה השבורה והחלמון שנשפך ממנה. התמונה מעלה בי רגשות מעורבים. מצד אחד מעלה בלבול וחוסר ידיעה מה אני רואה. לוקח זמן להבין למה הצלם התכוון אם בכלל. ולאחר מכן היא מעוררת תחושת טרדה בנוגע לגורלה של הביצה וכיצד הייתה יכולה להישבר אם אינה מציאותית. האישה הצליחה להפוך את הדמיון שלה למציאות ולאחר מכן הרסה את המציאות הזו. מחשבה זו עצובה ואף מעוררת מחשבות על החברה האנושית והדרך שבה אנחנו מתנהגים.

לפי דעתי הצילום צולם בעדשה נורמל כי אין עיוותים בקצוות הפריים (כפי שיש בתמונה שצולמה בעדשה רחבה).

מהירות התריס בתצלום גבוהה, ניתן להבין זאת מהקפאת התנועה של האישה.

עומק השדה בתצלום הוא מלא, ניתן לראות שגם הדמויות וגם שדה החיטה בחדות. רוב העניין בתצלום הוא בקדמת הפריים.

שתי הדמויות ממוקמות במרכז הפריים, זאת כדי שתהיה סימטריה של השדה בשני צידי הדמויות. הדמויות נמצאות בשדה חיטה מכיוון שזוהי החצר האחורית של ביתה של האישה. האישה דינמית אך הביצה סטטית. זאת על מנת להדגיש שהאישה חיה בעוד שהביצה נשברה ו"מתה".

בפריים בולטים מאוד הצבע הצהוב של החיטה והכחול/אפור של השמיים. בולט גם הצבע השחור שבו לבושה האישה. בתמונה שילוב של צבעים קרים וחמים, אך הצבעים הקרים גוברים על החמים. בתצלום תאורה טבעית מהשמש כנראה בשעות הצהריים מכיוון שרואים שהתאורה באה ממעלה הדמויות. התאורה רכה וישירה על הדמויות.

זווית הצילום של הצלם היא בגובה עיניים לביצה השבורה, אך זווית נמוכה לאישה. זאת על מנת להדגיש את היתרון שיש לאישה על הביצה. גודל הפריים הוא לונג שוט.

דפי הגאי

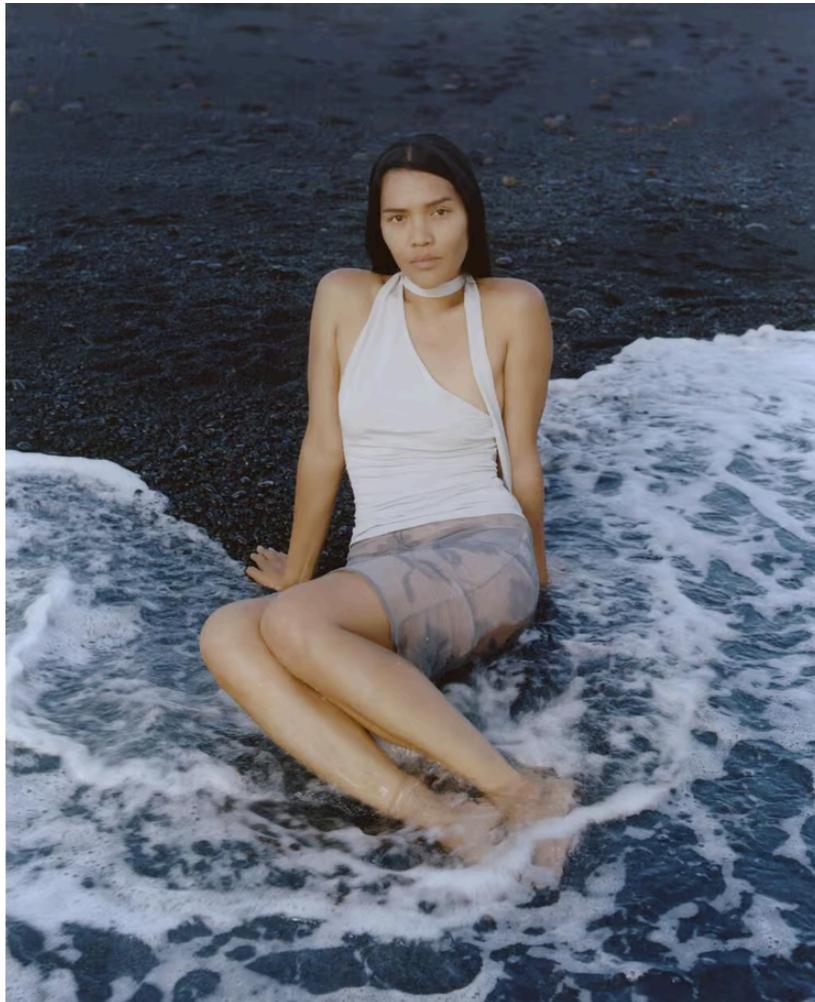
דפי הגאי היא צלמתת אופנה ישראלית שמתגוררת בלונדון כבר יותר משבע שנים ושם גם רוב העבודה שלה. בסדרותיה הגאי מתמקדת בעיקר בנעורים, מגדר ומיניות. היא עובדת עם מגזיני אופנה מאוד נחשבים כמו ווג, ומשתפת פעולה עם מותגי אופנה נחשבים. עד כה היא הוציאה חמישה ספרי צילום בהם מעבירה ביקורות שונות על החברה. התצלומים של דפי הגאי מגדירים מחדש את אומנות המבט, והמעבר ממבט גברי ומופנם לפרספקטיבה מונעת נשית. באמצעות עבודתה, היא שואפת ליצור נרטיבים חדשים, דיאלוג עם חשיבה קדימה והרהור מעמיק יותר על נשיות עכשווית.

צילומיה של דפי הגאי הם השראה עבורי מכיוון שהם מציגים אופנה בפשטותה תוך שילוב של עולמה הפנימי של דפי והאהבה שלה לאופנה. בצילומיה, דפי חושבת על כל פרט ומנסה להראות את עולמה ועברה. זו המטרה שלי בפרויקט האישי שלי. ברצוני לצלם אופנה תוך כדי התייחסות לעולמי הפנימי, ולדברים שאני מתעניינת בהם. לכן, בחרתי ברוב התמונות בפרויקט הגמר שלי לתפור את הבגדים בעצמי ולצלם אותם בטבע. בנוסף, בצילומיה של דפי הגאי יש אור טבעי יפה ומחמיא לדוגמנים, קומפוזיציות מעניינות ויחסי דמות רקע שמשרתים את המסר. זה משהו שאני שואפת אליו בפרויקט שלי. לדוגמא, תמונה זו לקוחה מספרה הראשון של דפי- "בנות ישראליות". בסדרה זו רצתה דפי להראות את הבנות הישראליות שהיא מכירה, את הדרך שבה היא תופסת את הארץ ואת הילדות שלה ברמת השרון. בסדרה

אין הרבה גיוון ויש דפוס ברור של סוג הבנות, מכיוון שאלו הבנות שהיא מכירה.

פלומה וול

בצילום רואים אישה לבושה בטופ לבן וחצאית אפורה שקופה יושבת על חוף הים כאשר המים זורמים סביבה. התצלום מעביר תחושת נוחות וטוהר. הדוגמנית נראית נינוחה ושלווה. מכיוון שזהו צילום לחברת אופנה שמטרתה למכור את הבגדים, המסר שעולה מהצילום הוא חיובי. הבגדים נראים נוחים, עם זאת יפים וקלאסיים. כוונתה של דפי הייתה להדגיש את איכות המותג תוך נוחות הבגדים. הלוקיישן שנבחר הוא חוף ים באיים הקנריים בעל חול וולקני שחור, זאת על מנת להדגיש את הניגודיות בין הרקע הכהה לבגדים הבהירים. הצילום הוא חלק מסדרה שצולמה בשנת 2023 למותג האופנה "פלומה וול" מאת המעצבת הספרדייה פלומה לאנה.

בחרתי בתצלום זה מכיוון שהוא מאוד אסתטי ויפה. הוא מעלה בי תחושות של שלווה ונינוחות. לפי דעתי הצילום צולם בעדשה נורמל כי אין עיוותים בקצוות הפריים (כפי שיש בתמונה שצולמה בעדשה

רחבה).

מהירות התריס שבה צולמה התמונה היא יחסית נמוכה. הדמות וחלק מהים אמנם מוקפאים אך חלק מהים מרוח.

התמונה צולמה בעומק שדה יחסית רדוד. יש הבדלה בין הדמות לרקע כך שהדמות בפוקוס והחול מאחוריה מעט מטושטש.

הדוגמנית ממוקמת במרכז הפריים כדי ליצור סימטריה של הים מצידיה. הדוגמנית סטטית, לעומתה הים זז. זאת על מנת ליצור מרחב חופשי ונוח.

התמונה בצבעים קרים- שחור, כחול, לבן, אפור.

בצילום שילוב של תאורה טבעית מהשמש ותאורה מלאכותית של פלאש סטודיו. זאת מכיוון שהתמונה לא מוארת כמו תאורת שמש טבעית, התמונה קצת חשוכה והדוגמנית כן מוארת יותר משאר הפריים. לכן, לפי דעתי התמונה צולמה עם אור טבעי של השמש בשעות אחר הצהריים, והוסיפו פלאש (סופטבוקס) מול הדוגמנית כך שתהיה מספיק מוארת. התאורה היא ישירה, רכה ומרכזית.

זווית הצילום של הצלמת היא גבוהה, והצילום הוא לונג/ מדיום שוט.

בתמונה רואים אישה עם בגד סגול, עם כפפות מאותו הבד ותיק ורוד. האישה עומדת בים המלח כך שהשלמה שלה צפה. התמונה מעבירה תחושת רוגע, זרימה וחופש. התמונה מדגישה את יוקרתיות הבגדים ויחידותיהם תוך שילוב של נעימות ורוגע. התמונה צולמה כחלק מסדרה של צילומי המותג ABRA (מותג של ישראלי וספרדי) שהתמחו באביזרים, אך השיקו לראשונה גם בגדים בשנת 2022. לכן, לפי דעתי דפי התכנונה להעביר תחושת יוקרה יחד עם משהו חדש, נקי וטהור. לכן גם צילמה בים המלח. ים המלח הוא מקום מאוד יפה וטהור, בנוסף, המותג הוא חצי ישראלי ולכן יש משמעות לכך שהצילומים התקיימו בישראל. בחרתי בתצלום זה מכיוון שהוא מאוד שלו ומדגיש את הבגד. הבגד בתמונה מאוד מיוחד והדרך שבה דפי בחרה להציג אותו עניינה אותי. התצלום מעלה בי רגש של ציונות וחיבור לשורשים תוך שילוב של אופנה

ועדינות.

לפי דעתי התמונה צולמה בעדשת נורמל כי אין עיוותים בקצוות הפריים (כפי שיש בתמונה שצולמה בעדשה רחבה).

התמונה צולמה במהירות תריס גובהה כך שהדוגמנית והים מוקפאים.

עומק השדה בתמונה הוא רדוד, מה שמדגיש את הדוגמנית.

הדמות ממוקמת במרכז הפריים ויוצרת סימטריה בתמונה. הדמות מופרד מהרקע על ידי עומק השדה הרדוד. הדמות סטטית ואינה זזה.

התמונה צבעונית בצבעים יחסית קרים- סגול, ירוק וכחול.

התאורה הינה שילוב של תאורה טבעית של השמש בשעות השקיעה ותאורה מלאכותית של פלאש. התאורה הטבעית באה ממול הדמות, והתאורה המלאכותית באה מצידה של הדמות כך שהצד השמאלי של פניה פחות מואר מצידה הימני של פניה. התאורה היא רכה ונעימה.

זווית הצילום של הצלמת היא גובה עיניים של הדוגמנית. התצלום הוא בלונג שוט.

מונקו

בתמונה רואים אישה לבושה בתחתונים וחזיה מורדים. בנוסף, יש לה עיטור מורדים גם על ראשה ושובל ורוד. התמונה מעבירה תחושת נשיות ועדינות. התמונה היא חלק מספרה החמישי של הגאי "מונקו", בו היא רצתה להעביר את האינטרפרטציה האישית שלה לתרבות הקניונים, ובעיקר סביב הגלאם חסר החשיבות של קניונים בישראל, תוך שילוב של חייה כיום כמישהי שעובדת עם מעצבי אופנה נחשבים ויוקרתיים. לאורך הצילומים לספר משחקת הגאי בין אסתטיקה גבוהה לנמוכה, בין היוקרתי לפרובינציאלי, בין הרצון "להיראות כמו" לבין "הדבר האמיתי". תצלום זה הוא האינטרפרטציה שלה לעיצוב מפורסם של סן לורן משנת 1999. בתצלום זה דפי מנסה להעביר את הפשטות הישראלית שהייתה בעברה בניגוד לאיפה היא

עומדת היום. תמונה זו צולמה בסטודיו על מנת לתת חשיבות נטו לבגדים.

בחרתי דווקא בתצלום זה מכיוון שמראה את עולמה הפנימי של דפי ואת השינויים שעברה במהלך חייה. בנוסף, התצלום בעל בגד מאוד מעניין ומעורר מחשבה. כאשר אני רואה את התצלום אני חשה שיש סיפור מאחוריו, הבגד הלא קונבנציונלי מסקרן. בנוסף, התמונה מאוד נעימה לעין ורכה.

לפי דעתי הצילום צולם בעדשה נורמל כי אין עיוותים בקצוות הפריים (כפי שיש בתמונה שצולמה בעדשה רחבה).

מהירות התריס בתמונה כנראה יחסית גבוהה. אמנם הדמות סטטית אבל אינה מרוחה.

עומק השדה הוא מלא, למרות זאת אין אליו חשיבות מכיוון שהתמונה צולמה בסטודיו.

הדמות ממוקדמת במרכז הפריים ויוצרת סימטריה. צבע הרקע תואם את צבע הבגד ואף מבליט אותו. הדמות סטטית ואינה זזה.

התמונה בצבעים יחסים חמים- בעיקר ורודים וקצת ירוק.

התאורה בתמונה נראית טבעית אך היא תאורה מלאכותית מאוד רכה של פלאשים. ישנם שלושה פלאשים בתמונה. אחד מלמעלה שיוצר צל קל על הרצפה. השני מזווית של 45 מעלות מצד ימין שגורם לצידה הימני להיות מואר יותר מצידה השמאלי. ולבסוף, פלאש עדין מאוד על צידה השמאלי של פניה כדי שלא יהיה חשוך מדי. התאורה היא מאוד רכה ונראית טבעית.

זווית הצילום היא מגובה העיניים של הדוגמנית. הצילום הוא לונג/ מדיום שוט.

פינה באוש

פינה באוש, נולדה בגרמניה ביולי 1940 ונפטרה ביוני 2009 כשהייתה בת 68 בלבד. היא הייתה רקדנית וכוריאוגרפית מאוד מצליחה של מחול מודרני ואף השפיעה מאוד על סגנון הריקוד תיאטרון המחול. פינה באוש נולדה לילדות של מלחמה וניכר לראות זאת בעבודותיה. היא החלה לרקוד מגיל צעיר ובגיל 15 הלכה ללמוד אצל הכוריאוגרף החשוב ביותר בגרמניה. לאחר שסיימה את הלימודים אצלו, קיבלה מלגה ללימודי מחול בבית הספר ג'וליאד שבניו יורק. בשנת 1962 הצטרפה ללהקת בלט מצליחה מאוד ובשנת 1968 ביצעה את יצירתה הראשונה ככוריאוגרפית. בשנת 1972 מונתה למנהלת האמנותית של בלט האופרה של וופרטל, ששינה את שמו מאוחר יותר לתיאטרון המחול של פינה באוש (יודילוביץ' 2009).

תיאטרון המחול של וופרטל היה למודל של תיאטרון עולמי עתיר צבעים וצורות, הלכי רוח ותמונות נעות, שבו אפשר לדון בתקוות וכמיהות ובחידות ומצוקות בסיסיות. פינה באוש תמיד התעקשה, כי אי אפשר לשפוט את עבודתה במונחים של כוריאוגרפיה בלבד. תיאטרון המחול שלה אינו בגדר טכניקה, אלא מגלם גישה לעולם, גישה המאפשרת להביט ביושר ודיוק

בבני אדם ובהתנהגותם מבלי לשפוט אותם. הוא מציג בני אדם כפי שהם, ולא כמו שהם אמורים להיות. הוא אינו מציג אידיאלים, שאליהם יש לחתור, ובשום אופן אינו מתיימר להיות ערכאה מוסרית כלשהי. תיאטרון המחול נאחז בתקווה כי זכותם של אנשים לאושר ולאהבה היא בת מימוש. כי אם רק מתעקשים ומתנסים בכל הטעויות והתסבוכות הטרגדיה קומיות, מגיעים למקום שבו אנשים יכולים להיות נאמנים לעצמם ובו בזמן מעורבים בעולם - ללא מצוקות הייאוש והבדידות, ללא המגבלות המקובלות וללא האילוף העצמי היוצר עיוותים מגוחכים. הגישה הזאת תקפה היום ממש כפי שהיתה לפני 35 שנים, כאשר הלהקה של תיאטרון המחול של וופרטל יצאה למסע החקירה עם הכוריאוגרפית שלה. אלו הן האמונות של פינה

באוש בתור יוצרת וכוריאוגרפית. "לא מעניין אותי איך אנשים נעים, אלא מה מניע אותם" אמרה פעם פינה באוש, וציטוט מפורסם זה הפך למוטו של עבודתה. היא מאמינה שהמחול הוא איזור בטוח, שבו אנשים מבטאים את עצמם, את הסיפור שלהם ואת העבר שלהם. בנוסף, בחלק מיצירותיה משלבת פינה חפצים אישיים של הרקדנים על מנת להעביר מסר, לספר את הסיפור שלהם ואת העבר שלהם. לדוגמה, בריקוד שעשתה בסגנון הוואלס, כל אחד מהרקדנים הציג חפץ כלשהו: שעון,

רובה, זוג מספריים, דגם רכבת - חפצים בעלי היסטוריה, שאותה מספר כל רקדן בתורו. הם מספרים על חוכמת החיים וכללי ההתנהגות שהנחילו להם הוריהם.

סגנון היצירות של פינה ושימוש בחפץ כדי לספר סיפור הוא משהו שמזכיר לי את נושא הפרויקט שלי. בפרויקט האישי שלי אני לוקחת השראה מאוסף ספלים של סבא וסבתא שלי. אני משתמשת בספלים כדי לספר את העבר שלהם, את הסיפור שלי ואת הילדות שלי מבית סבא וסבתא. לכן, אני לוקחת השראה מפינה, שמצליחה להכניס רגש וסיפור בכל ריקוד שעושה. כמו פינה, אני רוצה להכניס לכל תמונה רגש, סיפור וחוויות דרך הספל. הספלים מראים על גיוון, על חיים מלאים והיסטוריה.

ביבליוגרפיה

- 1) "מדריך לצילום אופנה על ידי צלמי אופנה" (2023)
<https://www.picarm.com/he/blog/%D7%A6%D7%99%D7%9C%D7%95%D7%9D-%D7%90%D7%95%D7%A4%D7%A0%D7%94/>
- 2) אומנות המבע הצילומי- חוברת משרד החינוך (2019).
<https://meyda.education.gov.il/files/madaTech/tikshoret/Photo-OpticnewCurriculum.pdf>
- 3) טים ווקר- ביוגרפיה. נכתב על ידי צוות כתיבת האתר של טים ווקר. (לא מצויינת שנה)
<https://www.timwalkerphotography.com/biography>
- 4) "Edie Campbell & Karen Elson in 'The Lion King' by Tim Walker for Love Magazine #10 F/W 2013/14." (2013) FashionCOW. נכתב על ידי צוות הכתיבה של האתר
<https://fashioncow.com/2013/08/karen-elson-edie-campbell-atlas-in-the-lion-king-by-tim-walker-for-love-magazine-10/>
- 5) דפי הגאי- About. מתוך אתרה של דפי הגאי, נכתב על ידי צוות כתיבת האתר שלה. (לא מצוינת שנה).
<https://www.dafyhagai.com/about>
- 6) "סרט צילום | נעורים, מיניות ומגדר: מאחורי התמונות של צלמת האופנה דפי הגאי" מאת איתי יעקב (2023).
<https://www.ynet.co.il/fashion/article/slicp8vyt>
- 7) "מארון הבגדים למדף הספרים: ארבע נקודות מבט חדשות על אופנה ישראלית" מאת איתי יעקב (2023).
<https://www.ynet.co.il/fashion/article/hj7bk1iqi>
- 8) "הכוריאוגרפית פינה באוש הלכה לעולמה" מאת מרב יודילוביץ' (2009).
https://he.wikipedia.org/wiki/%D7%A4%D7%99%D7%A0%D7%94_%D7%91%D7%90%D7%95%D7%A9

9) "פינה באוש" מאת נורברט סרבוס (2012).

<https://kotar.cet.ac.il/KotarApp/Viewer.aspx?nBookID=98060329#1.0.6.default>